

Голѣмиятъ напредѣкъ на България обаче се спѣвалъ отъ лошото положение на българитѣ въ Одринско и Македония. Тамъ управлявали старитѣ турци, които не знаели и не можали да се отнасятъ така съ българитѣ, че да ги направятъ свои приятели и помагачи. Турцитѣ винаги се отнасяли гордо и презрително къмъ българина, наричали го „гяуръ“ (невѣрникъ), „рая“ (стадо) и не му давали свобода да работи, каквото иска, нито го допускали до служба въ държавата. Българитѣ били принудени да работятъ само най-проститѣ и тежки занаяти; тѣ не били зачетени като равноправни съ турското население, а винаги ги слагали най-долу въ общината.

Това тежко положение вече българитѣ не могли да търпятъ. Тѣ дълго време се молили да имъ се дадатъ права и свободи, но като не били послушани, започнали да се бунтуватъ противъ турското управление, тъй както презъ 1876 г. тракийскитѣ българи въ Панагюрище, Брацигово, Копривщица, Клисурса и т. н. възстанали противъ турската властъ.

Великитѣ сили изпратили свои чиновници и офицери въ Македония, да видятъ, защо народътъ се бунтува и да наредятъ турскитѣ чиновници (бирници, сѣдии, стражари) закони и наредби така, че да бжде добре за всѣкиго. Изпратенитѣ офицери и чиновници отишли, рекли да направятъ нѣщо, но турскитѣ офицери и стражари не ги слушали, ами вършели всичко, както тѣ си знаели и искали.

Българското население вече се отчаяло. Младитѣ избѣгали по горитѣ, въоръжили се, образу-